

DORCAS *diaconaal*

Wie ben ik
voor jou?

Sarianne van Dalen
over identiteit

‘Kennen wij elkaar al?’

Het is zo’n zin die je zomaar uitspreekt. In de hal van de kerk, bij een conferentie of tijdens een vergadering. Vaak zeggen we dan ‘nee’ en is er een opening voor een kennismaking. Ik zal mij even voorstellen.

“Mijn naam is Betty Timmerman en sinds oktober vorig jaar heb ik de taak van Hans Alblas overgenomen om samen met kerken de missie van Dorcas uit te voeren. Ik weet dat uw kerk betrokken is bij Dorcas. Maar kennen wij elkaar nu?

Iemand ‘kennen’ is een breed begrip. In de Bijbel wordt het woord ‘kennen’ veel gebruikt. Het gaat om het ‘kennen van God’ en God die ons ‘kent’. Wij vinden het vaak al genoeg als we weten hoe iemand heet, waar hij of zij woont of werkt. ‘Ja,’ zeggen we dan, ‘ik ken hem’. Het Bijbelse kennen gaat veel dieper. Kennen betekent in de Bijbel dat je een diepgaande relatie met iemand hebt. Het gaat om toewijding, loyaliteit en een persoonlijke relatie. In de Bijbel lezen wij dat God niets liever wil dan dat wij Hem op deze manier kennen.

En is dat niet iets waar ieder mens naar verlangt, om echt ‘gekend’ te worden? Dit geldt ook voor de mannen, vrouwen en kinderen in de landen waar wij werken. In onze programma’s staan de mensen centraal en wij leren hen kennen. We kijken hen in de ogen en staan dicht

bij de meest kwetsbare mensen. Is het ook mogelijk voor u als Nederlandse kerk de mensen in de programma’s van Dorcas te kennen? Ik denk van wel. Wij kunnen u veel verhalen vertellen over de mannen, vrouwen en kinderen in onze programma’s. Een voorbeeld van die persoonlijke betrokkenheid leest u op pagina 8: een kerk in Heerenveen is al tien jaar betrokken bij het leven van Melat, een meisje in Ethiopië. Zij is ondertussen geen meisje meer, maar een jonge vrouw.

Wij zijn dankbaar voor het werk dat wij samen met u mogen uitvoeren om jonge mensen, zoals Melat, te kennen. Wij brengen haar verhaal en dat van vele anderen graag dichterbij, bijvoorbeeld in deze *Dorcas Diaconaal*. Hopelijk smaakt het naar meer. Neem gerust contact met me op. Ik leer u graag beter kennen.

Gods zegen!

Betty Timmerman

Binnenkant of buitenkant?

Wie ben je en wat vormt je?
Sarianne van Dalen is schrijver,
moeder en ‘de vrouw van’ de dominee.
Een interview met haar.

4

Inhoudsopgave

- 3 ‘Kennen wij elkaar al?’
- 4 Binnenkant of buitenkant?
- 8 Heerenveense kerk laat Melat bloeien
- 10 De Job van nu
- 12 In één keer alles kwijt
- 14 Kerkentour met Op en Top Vrouw
- 16 Dorcas door de ogen van Henk Stoorvogel
- 18 ‘Het hart blijft hetzelfde’

Kerkentour met Op en Top Vrouw

Zo’n tien shows, een reis naar Ethiopië en veel creativiteit. Dat zijn de ingrediënten van onze samenwerking rondom de tour ‘Contrast’ van Op en Top Vrouw.

10

De Job van nu

Dorcas werkt veel samen met lokale kerken. Zo ook in Mozambique. Geloofsleiders hebben een spilfunctie in de ontwikkeling van een gemeenschap. Een van hen is dominee Alfronso. Een verhaal over zijn aanpak en de impact daarvan.

19

Colofon

Jaargang 3, nummer 1

Dorcas Diaconaal is een uitgave van Dorcas en verschijnt één keer per jaar. Het wordt kosteloos toegezonden aan kerken waar Dorcas een relatie mee onderhoudt.

Redactie: Jan Jacob Hoefnagel, Betty Hoekstra, Lysanne van de Kamp en Betty Timmerman. Gastschrijver voor dit nummer: Henk Stoorvogel, fotografie bij artikel: Jan Pieter Meijer. Concept en vormgeving: Redmatters ✉ redmatters.com. ©2019 Alle rechten voorbehouden.

Dorcas
Postbus 12 - 1619 ZG Andijk
Telefoon: 0228 595900
E-mail: kerken@dorcas.nl
Website: www.dorcas.nl/kerken
IBAN: NL04 RABO 0106 2500 00

GOED DOEL

Buitenkant of binnenkant?

Sarianne van Dalen over identiteit

Ze stelt zich voor op een manier zoals we dat allemaal doen: 'Ik ben Sarianne van Dalen, 41 jaar, getrouwd met Lieuwejan. Hij is dominee. Samen hebben we vijf kinderen. In het dagelijkse leven ben ik vooral moeder, maar ik ben ook coach, spreker en schrijver.' Meestal voldoet zo'n opsomming van wat je hebt en wat je doet. Maar vandaag gaan we wat dieper. Wie is Sarianne?

Om maar met de deur in huis te vallen... Hoe goed ken jij jezelf?

Ik wil altijd begrijpen wie ik ben of waarom ik dingen doe, denk of voel. Lange tijd vond ik het lastig om mezelf te kennen. Inmiddels heb ik over mezelf ontdekt dat ik niet één duidelijk te omschrijven persoon ben, maar dat tegenovergestelde eigenschappen soms allebei bij mij horen. Het verschilt per moment, per situatie en per gezelschap hoe ik me voel en >

me gedraag. Ik ben naar buiten gericht, maar ook in mezelf gericht. Ik ben enthousiast en tegelijkertijd rustig. Dit mag er allemaal zijn.

Als je getrouwd bent, ben je samen één...

Hoe werkt dat in de praktijk?

Lieuwejan en ik leerden elkaar kennen toen we vijftien jaar waren. Dat is precies in de periode dat je jezelf aan het ontdekken bent. Dit proces hebben wij samen beleefd, waardoor we elkaar gevormd hebben. We zijn jong getrouwd en hebben jong kinderen gekregen. Dat heeft mooie kanten, maar brengt ook uitdagingen met zich mee. Je bent samen één, maar tegelijkertijd heb je twee verschillende persoonlijkheden. Er waren momenten dat we ons allebei een andere kant op ontwikkelden. Dan is het niet altijd gemakkelijk om elkaar weer terug te vinden.

En nu ben je 'de vrouw van' de dominee.

Hoe vind je dat?

Van een vrouw van de dominee verwachten sommige mensen dat je alles doet zoals het 'hoort'. Ik heb gezien dat dit in veel predikantsgezinnen tot eenzaamheid leidt. Net als iedereen ben ik gevoelig voor wat anderen vinden, maar door de tijd heen heb ik geleerd om te kijken naar het hart waarmee mensen iets zeggen. Soms krijg ik terechte feedback, dan neem ik die ter harte. Er zijn ook mensen die vooroordelen over mij hebben of die vinden dat ik in een bepaalde pas moet lopen. Dat laat ik gemakkelijk los. Ik weet waar ik voor sta en kies ervoor om dicht bij mezelf te blijven.

Iedereen heeft vooroordelen, toch?

Natuurlijk, maar het is wel goed om te beseffen dat vooroordelen lang niet altijd kloppen. Soms kloppen ze wel, maar dan nog is de mens om wie het gaat altijd meer dan dat. Mensen zijn veelzijdig, complex en veranderlijk. Ik kan mezelf al nauwelijks doorgronden, laat staan dat ik durf te beweren dat ik weet wie of hoe de ander is.

Een goed voorbeeld is hoe Nederlanders vaak naar Afrikanen kijken. We kunnen heel precies de verschillen tussen onszelf en onze burens benoemen,

maar Afrikanen lijken in onze beleving allemaal hetzelfde. Hoe mooi zou het zijn als we het individu weer leerden zien. Ik denk dat ontwikkelingsorganisaties als Dorcas hier een verantwoordelijkheid in hebben. In plaats van het standaard clichéverhaal kunnen zij ook de eigenheid laten zien van de personen over wie zij vertellen.

Waarover gaan coachgesprekken met jou?

We zien tegenwoordig vooral de prachtige buitenkant van ogenschijnlijk geslaagde mensen. Toch zijn de meeste mensen uiteindelijk met dezelfde vraag bezig: mag ik er wel zijn?

Want ten diepste voelen de meeste mensen zich eenzaam. In de Bijbel gaan veel teksten over de ziel die onrustig is of verlangt naar God. Onze ziel zoekt naar vervulling. Zonder God zullen we die vervulling nooit vinden. Maar zelfs al leven we met God, dan nog zwijgt God zo vaak. Tja, wat doe je dan?

Kun je die vraag zelf beantwoorden?

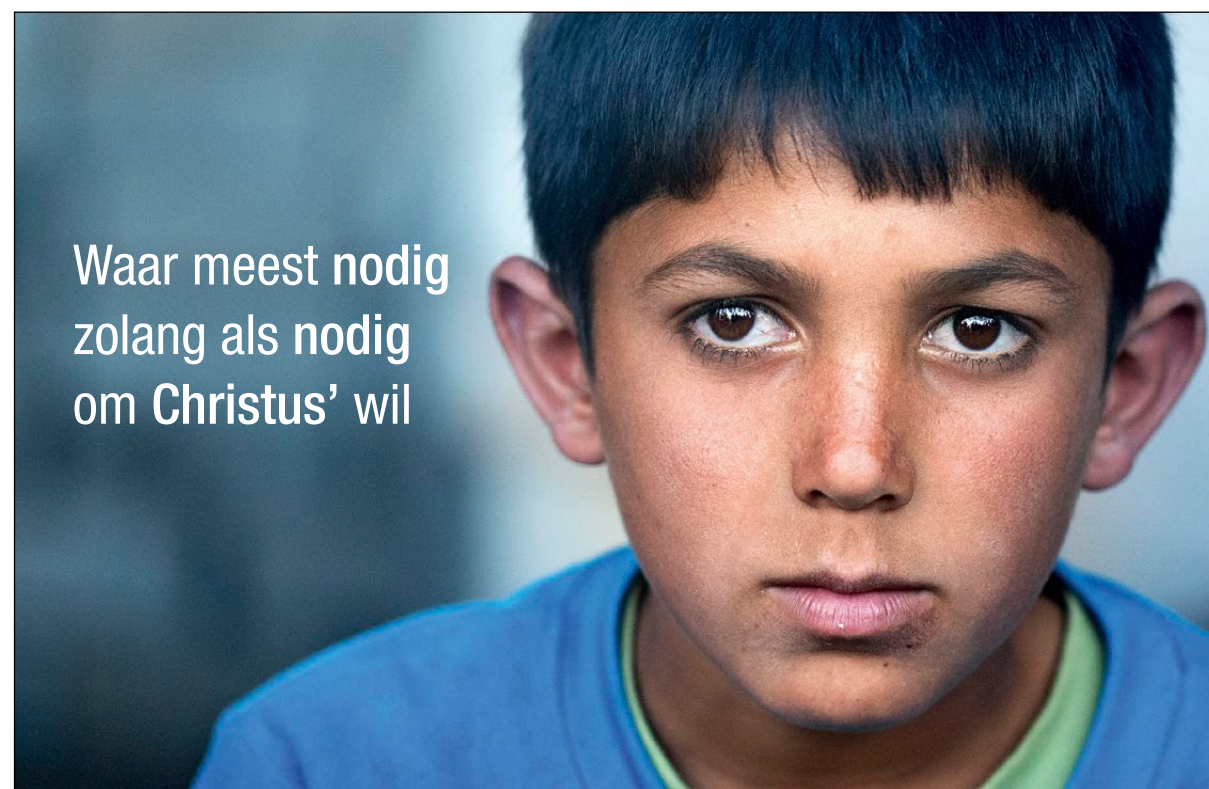
Wat doen we dan?

Meestal vullen we onze momenten van eenzaamheid, verdriet of woede met oppervlakkigheden: een huis, een opleiding, werk, relaties, tv-programma's, sociale media, verslavingen... Maar deze oppervlakkigheden maken ons alleen maar eenzamer. Het zou beter zijn als we durven stilstaan bij onze binnenkant: hoe is het met mijn ziel gesteld vandaag? En kijk ik met de ogen van Jezus naar mijzelf en naar anderen?

Waar kijken de ogen van Jezus naar?

We leven in een maatschappij waarin het normaal is te streven naar geluk en gemak. Maar daar zijn Jezus' ogen niet op gericht. Jezus kijkt naar iets veel mooiers en groters, iets wat niet zelfgericht is. We moeten onszelf afvragen: zijn we in de eerste plaats bezig met ons eigen geluk en gemak? Of helpen we de ander wanneer die ongelukkig is en ergens gebrek aan heeft? Als je dat laatste doet, kijk je volgens mij pas met de ogen van Jezus.

Het is mooi dat Dorcas bestaat voor de mensen die weinig geluk en gemak kennen. Ik denk zelfs dat wij organisaties zoals Dorcas nodig hebben om ons met de neus op de feiten te drukken. Als je zegt dat je christen bent, dan brengt dat een bepaalde verantwoordelijkheid met zich mee: heb je naaste lief als jezelf. ☞

Waar meest nodig
zolang als nodig
om Christus' wil

DORCAS
HULP & ONTWIKKELING

Steunt uw kerk ons?
www.dorcas.nl/kerken

Heerenveense kerk laat Melat bloeien

‘Van kindarbeider word ik een vrouw die kinderen helpt’

Als kind werkte de 18-jarige Melat zo veel dat ze nauwelijks naar school kon. Zo vulde ze het gat op voor haar moeder dat door afwezigheid van haar vader ontstaan was. Toch was er zelden genoeg geld voor twee maaltijden per dag. Ze had nooit verwacht dat haar leven hoopvoller zou worden dan dat van haar moeder. Maar toen een Nederlandse kerk tien jaar geleden besloot haar te sponsoren, veranderde alles.

‘Van kleins af aan droeg ik grote verantwoordelijkheid, omdat ik geen vader heb. Mijn moeder heeft geen opleiding, niets, dus kon alleen slechtbetaalde klusjes krijgen. Ik werkte tot mijn achtste van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat om haar te helpen. Voordat ik naar school ging waste ik kleding. Als ik terug uit school kwam kookte ik eten voor klanten. Alles, om maar niet te hoeven bedelen en op zijn minst twee keer per dag te kunnen eten. Vaak hadden we genoeg voor één maaltijd. Toen werd mijn moeder ziek, en kwam alles op mij neer. Het was zo zwaar, dat ik de dagen op school niet volhield. Laat staan mijn huiswerk.’

Kans

‘Op een dag hoorde mijn moeder dat onze lokale gemeente jongeren zocht die een sponsor zouden krijgen via Dorcas. Mijn moeder durfde niet te hopen dat ze mij zouden kiezen, maar ze meldde me wel aan. Tot onze verrassing werd ik gekozen. Dat is een keerpunt in mijn leven geweest. Alsof ik kon gaan bloeien, alsof er hoop was. Ik begon aan school, zonder ernaast te werken. Er was opeens geld voor een uniform, boeken, kleding.’

Dromen

Melat blijkt een getalenteerde leerling. ‘Door de hulp kreeg ik rust. De relatie met mijn moeder werd goed. Dat gaf ruimte om te focussen op mijn schoolwerk. De afgelopen tien jaar heb ik hard gewerkt voor mijn cijfers. Die zijn goed genoeg om geneeskunde te studeren aan de universiteit, over twee jaar, en dat is mijn droom. Ik doe ook veel vrijwilligerswerk tijdens

activiteiten in onze gemeenschap. Want ik wil niet alleen dokter worden, ik wil kinderen – die nu leven zoals ik vroeger – helpen aan een nieuwe toekomst.

Generatie

‘Ik had nooit gedacht dat iemand uit onze familie het geluk zou kennen dat Melat nu kent,’ zegt haar moeder. ‘Al generaties lang zijn we gewend aan ellende in ons leven. Maar Melat is gezegend, dankzij de kerk die haar sponsort, en daardoor een zegen voor mij en voor ons land.’ Melat is dankbaar, maar vraagt ook om gebed. ‘Bid dat ik goed zal blijven presteren in mijn studie, dat ik mezelf zal kunnen onderhouden, en hoop zal brengen aan kinderen zoals ik. Bid voor gezondheid en voorspoed voor mijn familie. En bid dat ik God dieper en dieper zal kennen, en Hem altijd de eer zal brengen die Hij verdient.’ ☺

Zondagsschool: ‘Kinderen onder de indruk van verhaal Melat’

Met de kinderen van de zondagsschool spaarden we altijd al voor een bepaald project. Meestal waren dit korte periodes. Tot we zo’n tien jaar geleden besloten te gaan sparen voor Melat. Dit is al die jaren zo gebleven, Melat is ondertussen achttien. De kinderen hier beseffen dat er ook kinderen zijn die bijna niets hebben en daarom bijvoorbeeld niet naar school kunnen. En dat ze met onze hulp wel naar school kunnen gaan en genoeg te eten krijgen. Als we iets over haar vertellen zijn de kinderen onder de indruk. Zo leren ze dat door hun hulp een leven van een ander kind kan veranderen.’

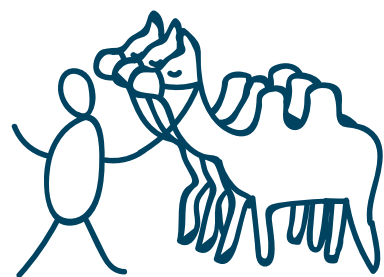
Paula Terpstra en Marieke Everts,
Pinkstergemeente Filadelfia, Heerenveen

In één keer alles kwijt

Waar het spreekwoord ‘Zo arm als Job zijn’ vandaan komt, moge duidelijk zijn. Job, de man die in één keer alles kwijt was. Het verhaal is voor mij ook een bevestiging van de stelling dat armoede niet per definitie je eigen schuld is. Maar het werpt ook vragen op, en dan doel ik niet op theologische vragen. Vragen zoals ‘wat is armoede?’

Want ja, Job was rijk en werd arm. Maar toch vraag ik mij af of Job werkelijk alles kwijtraakte. Om daar achter te komen moeten we natuurlijk eerst kijken naar wat de Bijbel zegt over wat hij voorheen had:

‘In het land Us woonde een man die Job heette. Hij was rechtschapen en onberispelijk, hij had ontzag voor God en meed het kwaad. Job had zeven zonen en drie dochters. Hij bezat zeventuizend schapen en geiten, drieduizend kamelen, vijfhonderd span runderen, vijfhonderd ezelinnen en een groot aantal slaven en slavinnen. Hij was de aanzienlijkste man van het Oosten.’ (Job 1:1-3)

De Bijbel vertelt over een man, zijn naam, zijn woonplaats, zijn gedrag, zijn geloof, zijn familie, zijn bezit en zijn status. In die volgorde. Je zou kunnen zeggen dat hier Jobs identiteit wordt beschreven.

Bezit is maar een beperkt deel van wat een mens heeft. En Job raakte niet alles kwijt, hij behield zijn bestaan en zijn geloof. Job bleef Job. Ondanks zijn verlies. Als je je bezit kwijtraakt heeft dat wel een enorme impact op je

leven. Ik zelf heb dat aan den lijve moeten ondervinden. Niet dat ik mijzelf als een materialist zag, dat niet. Maar toch, wanneer ik mijzelf een jaar of vijftien terug had moeten beschrijven, dan had dat ongeveer zo geklonken: ‘In Friesland woonde een man die Jan Jacob heette. Hij bezat een groot huis en er stonden twee mooie auto’s voor de deur. Jan Jacob had een vrouw, een zoon en een dochter, en geloofde in God’. Ik realiseer me heel goed dat dit de omgekeerde volgorde is vergeleken met hoe de Bijbel Job beschrijft. Maar ik sta hierin denk ik niet alleen. Veel mensen zouden onbewust ‘mijn’ volgorde gebruiken.

Het gevolg van wat mij overkwam was dat ik mijn huis en auto’s kwijtraakte. Mijn financiële strop werd daarmee ook een persoonlijke worsteling. Wie was ik nu nog echt? In die periode heb ik God heel dichtbij ervaren.

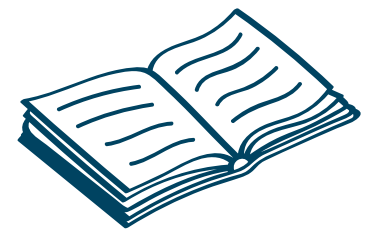
Het heeft mijn leven en mijn geloof op zijn kop gezet. En mij geleerd dat mijn identiteit niet van mijn bezit afhangt. Wie ik ben zou ik nu in een andere volgorde beschrijven.

De eerste keer dat ik op reis was, zat ik in de nasleep van die lastige periode in mijn leven. Ik heb in de sloppenwijken van Afrika mensen horen zeggen dat ze God dankbaar zijn voor alles wat ze hebben. En toch hadden ze in mijn ogen niets. In elk geval heel veel minder dan ik. Vergeleken met hen was ik zelfs toen nog rijk. Maar dat zij in hun materiële armoede een stukje van hun geestelijke rijkdom

met mij zouden delen, dat had ik nooit verwacht. In Gods Koninkrijk werkt het zo dat een arme kan zeggen dat hij rijk is.

Ja, je kunt alles kwijtraken. Maar als je het geloof daarin behoudt dan ben je nooit werkelijk arm. Daarvan delen maakt je rijker. Althans, zo heb ik het tot nu toe steeds ervaren. Matthijn Buwalda zingt hierover: ‘Hoe zie jij eruit in het nachtlucht? Hoe zie jij eruit als er niemand naar je kijkt?’ Elke keer als ik dat lied hoor, realiseer ik me weer dat hij de juiste vragen stelt. Eigenlijk vraagt hij: ‘Mens, wie ben je?’

Jan Jacob Hoefnagel

‘Ik hoorde in de sloppenwijken van Afrika mensen zeggen dat ze God dankbaar zijn voor alles wat ze hebben. En toch hadden ze in mijn ogen niets.’

De Job van nu

‘Als Job nog leefde, zat hij vast nu voor me... Dat dacht ik toen ik dominee Alfonso Zadia Donmingues Emmanuel sprak. Nog steeds kan ik haast niet geloven dat er zo veel verdrietige gebeurtenissen in één mensenleven passen.’ Onze collega Mirjam Verwijs ontmoet dominee en Dorcas-vrijwilliger Alfonso in Mozambique.

Van rouwen naar roeping

Dominee Alfonso (67) en zijn vrouw Alexandre Korea (58) kregen samen negen kinderen, maar in de loop van de jaren zijn zij allemaal overleden. Alfonso vertelt: ‘Het voelde alsof ik alles verloor. Ik vond het oneerlijk en ik was zo verdrietig. Toch kwam er een moment dat ik me realiseerde: Jezus Christus is de Enige die altijd blijft. Toen ik dat besepte, voelde ik mij geroepen om voor de kerk te gaan werken.’

Alfonso Zadia is nu dominee en dorpsleider in Franciscus, Mozambique. Per kerkdienst komen er ongeveer tweehonderd mensen. Hij en zijn vrouw zijn erg actief in het dorp. Ze bezoeken zieken en bidden voor hen; ze passen op kinderen van wie beide ouders aan het werk zijn. Zij organiseert vrouwengroepen en hij is penningmeester van een commissie die zorgt voor schoon drinkwater.

‘Jezus Christus is de Enige die altijd blijft.’

De lokale kerk

Mirjam Verwijs: ‘We werken vaak samen met lokale kerken. De kerk heeft in veel gemeenschappen een belangrijke rol. Ze kent de inwoners en weet wat er speelt. Het geloof verbindt ons en geeft ons een gezamenlijke visie.’

Tegelijkertijd zijn er genoeg spanningen en uitdagingen. Cultuur en religie lopen vaak door elkaar heen. Niet alle dominees hebben een goede opleiding of kunnen goed onderscheid maken tussen culturele principes en Bijbelse principes. Dan gebeuren er weleens dingen waar wij niet achter staan. Zo heb ik een keer gehoord dat een dominee een kindhuwelijk heeft ingezegend...’

Toerusting

Mirjam: ‘Dorcas investeert graag in het toerusten van geloofsleiders. Zij hebben nog niet altijd de kennis en vaardigheden om armoede in een dorp of stad aan te pakken. Wij zien daarin juist een grote rol voor hen weggelegd. We willen de kerk capabel maken om zelf armoede en onrecht in hun gemeenschap aan te pakken.’

Dominee Alfonso is een geweldig voorbeeld. Hij vertelt dat Mattheüs 25 voor hem een belangrijk verhaal is. Dit verhaal gaat over de tien dienstmeisjes, van wie slechts de helft goed voorbereid was op de komst van de bruidegom. Alfonso: ‘Ik wil me dusdanig inzetten voor de kerk dat het een goede kerk is wanneer Jezus terugkomt. En dat de kerk geen rommeltje is.’

In Mozambique is de kindersterfte enorm hoog. Elk jaar overlijden gemiddeld 130 van de 1.000 kinderen. De oorzaak is de zeer zorgelijke gezondheidssituatie in het land. Medische hulp is moeilijk te verkrijgen, medicijnen zijn erg duur, er heerst een aidsepidemie en veel mensen leven zonder schoon drinkwater of goede sanitaire voorzieningen. Ook zijn veel kinderen ondervoed of krijgen eenzijdige voeding.

Vanwege hiv en aids blijven in Mozambique veel jonge kinderen achter zonder ouders. Deze kinderen zijn kwetsbaar voor geweld, misbruik of uithuwelijking. Daarom hebben we in Mozambique een project waarbij we de gemeenschap motiveren en inspireren om naar elkaar om te zien. Dominee Alfonso is als vrijwilliger bij dit project betrokken. Hij heeft onder andere geholpen met het selecteren van de kinderen die meedoen aan dit project.

Toegankelijk, grappig en herkenbaar

Kerkentour met Op en Top Vrouw

Een prachtige samenwerking waar uw gemeente van kan genieten én aan kan bijdragen. Dorcas gaat dit jaar samenwerken met liedjescabaret Op en Top Vrouw. Hoe ziet dat eruit?

Zo'n tien shows, een reis naar een van onze project-landen en veel creativiteit. Dat zijn de ingrediënten van onze samenwerking rondom de tour 'Contrast' van Op en Top Vrouw. Betty Timmerman: 'Door de handen ineen te slaan kunnen we samen vrouwen in kerken inspireren met onze verhalen. De humor en de mooie muziek van Op en Top Vrouw zijn toegankelijk en herkenbaar voor veel vrouwen. Hen uitnodigen is voor kerken een mooie manier om een nieuw publiek te trekken, en dat geldt ook voor Dorcas.'

'Er zullen vast verschillen zijn, maar ook overeenkomsten!'

In de show staat het woord 'contrast' centraal. Onderdeel is het verhaal van Dorcas en onze programma's. De vrouwen gaan dit jaar Ethiopië bezoeken om daar te ontdekken wat ons werk voor de mensen betekent. Dat zullen ze door middel van film en muziek delen met het publiek. Gezina: 'We zien ernaar uit om de vrouwen te ontmoeten en ze beter te leren kennen. We verwachten dat er

een groot contrast zal zijn met ons leven, maar er zullen ook zeker overeenkomsten zijn.' Basis van de show is Romeinen 8:38: 'Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.'

De show zal het hele land doorreizen. Kerken uit heel Nederland krijgen de mogelijkheid om mee te doen met deze tour. Wilt u dat Op en Top Vrouw in samenwerking met Dorcas ook bij u een voorstelling komt geven? Stuur dan een e-mail naar kerken@dorcas.nl. Wij helpen u met het leveren van promotiemateriaal en een checklist van wat er nodig is om een voorstelling te organiseren. ☺

Op en Top Vrouw is een liedjescabaret voor en door vrouwen, bestaande uit Gezina van den Bos, Barbara Stouwdam en Christien Blok. Ze zingen en spelen over het leven als vrouw, ook samen met God. En dat is best avontuurlijk. Gezina: 'Onze shows staan erom bekend dat ze met een lach en een traan zijn. En nu gaat Op en Top Vrouw een nieuw avontuur aan samen met Dorcas. Hiermee hopen we onze shows nog meer diepgang te geven. We zien enorm uit naar deze tour en de nieuwe samenwerking met Dorcas.'

'Wie is Dorcas?'

Door de ogen van Henk Stoorvogel

Dorcas belichaamt voor mij een drietal van de nobelste, mooiste karaktereigenschappen van de Nederlandse identiteit. Ten eerste is het een organisatie, gedragen en voortgestuwd door bezielde mensen, met een geweldige bewogenheid voor hun naaste in nood. Het zijn mensen die de Joodse holocaustoverlevende Marek Halter beschrijft als de mensen van 'gewoon, omdat'.

Gewoon, omdat

Arendsogen boven een haviksneus kijken mij doordringend aan. De ogen van Marek Halter, met woeste baard en volle haardos, hebben

veel gezien. Hij deed onderzoek naar de vraag: 'Wie zijn de rechtvaardigen?' Wie zijn de mensen die opkomen voor hun naaste en wat drijft hen? In 1995 publiceerde hij het resultaat van zijn jarenlange speurwerk naar de rechtvaardigen uit de Tweede Wereldoorlog: *La force du bien*. Hierin maakt Halter onderscheid tussen drie soorten rechtvaardigen. De eerste categorie werd gedreven door trots. Zij weigerden zich door Hitler en zijn trawanten van hun waardigheid te laten beroven. De tweede categorie bestond uit gelovigen: overtuigde christenen die het Bijbelse gebod van naastenliefde in de

Gastschrijver Henk Stoorvogel

praktijk brachten vanuit geloofsovertuiging. De laatste categorie beschrijft Halter als de mensen van 'gewoon, omdat'. Wanneer je mensen uit deze categorie vraagt waarom zij in actie kwamen, dan fronsen zij de wenkbrauwen, halen de schouders op en zeggen iets in de trant van: 'Gewoon, omdat. Wat moest ik anders?'

Beter en slechter dan de rest

Niet alleen is Dorcas een beweging van mensen die zich vol overtuiging inzetten voor hun naaste; ook vertegenwoordigen zij een bijzondere groep van de Nederlandse bevolking. Rechtvaardigen zijn namelijk zeldzaam. Het zijn mensen die zich inzetten voor het welzijn van andere mensen en bereid zijn daarvoor een hoge prijs te betalen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden er slechts ongeveer een half miljoen Joden uit handen van de nazi's gered. Zes

miljoen Joden werden vermoord. Wereldwijd heeft Yad Vashem 24.356 mensen de eretitel 'Rechtvaardige onder de Volken' verleend. Meer dan een vijfde van hen komt uit Nederland: 5.204, onder wie bijvoorbeeld Corrie ten Boom. Nederland staat hiermee, na Polen, op de tweede plaats van landen met de meeste rechtvaardigen.

Maar

Er is een maar. Uit geen enkel land in West-Europa zijn procentueel zo veel Joden weggevoerd als uit Nederland: tachtig procent. Van de 143.000 weggevoerde Joden hebben slechts 20.000 de oorlog overleefd. Voor het luttele bedrag van zeven gulden per persoon

werden Joden door verraders aangebracht. Je zou kunnen zeggen dat wij Nederlanders beter én slechter zijn dan de rest van West-Europa. Op sommige plekken vinden bezielde mensen elkaar in een gedeelde passie. Dorcas is een van die plekken waar mensen met een groot hart, een flinke dosis energie en innovatief vermogen samen optrekken om op te komen voor mensen in nood.

Land van Asterix en Obelix

Wat Dorcas ten slotte tekent, is de streek waarin zij geboren is: West-Friesland. Daar waar wij van oudsher hebben gevochten tegen het wassende water. Daar waar wij met koppige

'Bij Dorcas was men niet te vangen voor één gat, als het ging om het overwinnen van de onoverkomelijke obstakels die ontwikkelingssamenwerking altijd met zich meebrengt.'

onverzettelijkheid koningen, belastinginners en bisschoppen op de vlucht joegen. Het land van Asterix en Obelix, meters onder de zeespiegel. Land van grote gemeenschapszin waar onafhankelijke denkers onbetreden paden

durfden bewandelen. Daar werd Dorcas geboren. Daar werden hulpprojecten uit de grond gestampt. Daar was men niet te vangen voor één gat, als het ging om het overwinnen van de onoverkomelijke obstakels die ontwikkelingssamenwerking altijd met zich meebrengt.

Beweging van bevlogen mensen

Dorcas is voor mij een beweging van bevlogen mensen. Een beweging van rechtvaardigen van 'gewoon, omdat', die met West-Friese onverzettelijkheid vele duizenden mensen wereldwijd duurzaam helpen. En daarmee vertegenwoordigen zij een stukje Nederland waar we heel erg trots op mogen zijn. ☺

‘Het hart blijft hetzelfde’

Op pad met het verhaal van Dorcas

Van Groningen tot Zeeland: in heel 't land wordt het verhaal van Dorcas verteld. Ook in uw gemeente kunt u ons uitnodigen voor een preek of een presentatie. Dorcas-collega's en -vrijwilligers kunnen u enthousiast vertellen hoe we ons samen inzetten voor een betere wereld. Corry Volders is al vrijwilliger vanaf de begintijd en verzorgt regelmatig een presentatie vol prachtig vertelde verhalen.

‘Ik ben bijna vanaf het begin bij Dorcas betrokken’, vertelt Corry. Ze herinnert zich goed het ontstaan van Dorcas en het pionieren van de jaren 80. ‘Als bestuurslid heb ik toen Dirk-Jan Groot, de gedreven oprichter van Dorcas, leren kennen’. De ‘keukentafel’ waar Dorcas aan is bedacht zie ik voor me. Het was een bijzonder enerverende en mooie tijd.’

Altijd weer anders

Dat Corry de geschiedenis van Dorcas goed kent, komt goed van pas als ze in het land presentaties geeft. ‘Ik spreek voor vrouwenverenigingen en bijvoorbeeld ook voor de PCOB. Ook kom ik graag op gemeenteavonden om over het werk dat Dorcas doet te vertellen.’ Corry woont in Hoevelaken en heeft het midden van het land als regio; voor het noorden en zuiden zijn andere presentatoren als vrijwilliger betrokken. ‘Soms nemen we beurten van elkaar over als dat zo uitkomt. Zo reis je soms door het hele land. En elke presentatie is weer anders! Ik merk ook dat de betrokkenheid bij Dorcas erg leeft in ons land. Dat is hartverwarmend’.

Mattheüs 25

In de loop van de tijd is onze aanpak in de landen veranderd en daarmee moest ook de presentatie worden aangepast. ‘De medewerkers van Dorcas hebben ons als vrijwilligers een training gegeven en er is ook regelmatig persoonlijk contact. De werkwijze van Dorcas is verder geprofessionaliseerd naar werken op drie niveaus, maar het hart blijft hetzelfde. Mattheüs 25 is de bron van inspiratie om het werk van Dorcas voort te zetten. En Jezus Zelf gebiedt in dat hoofdstuk ook concrete dingen om dat te doen’.

Waarom Corry zich nog steeds inzet?

‘Ik ben inmiddels gepensioneerd maar ben nog niet klaar met Dorcas, hoor. Ik wil graag de liefde delen die ik heb ontvangen. Mijn talent – vertellen – zet ik graag in om mensen te inspireren en te betrekken bij ons werk voor de allerarmsten’.

Ook een presentatie?

Corry komt ook graag in uw gemeente langs voor een presentatie en er zijn nog meer presentatoren die het verhaal van Dorcas kunnen vertellen. Neem voor meer informatie contact op met Betty Timmerman, kerken@dorcas.nl.

Hoe zie jij eruit in het nachtlucht
Hoe zie jij eruit als er niemand meer kijkt
Hoe zie jij eruit in het nachtlucht
Als de wereld haar ogen sluit?

Matthijn Buwalda